

Nr 1 1994

Min frälsare lever - Jag vet att han lever.

Orden, hämtade ur en av pärlorna i vår psalmbok, nr. 313, vittnar om grunden för vår tro, budskapet om den uppståndne och levande Frälsaren. Även om denna tro varje söndag blir bekänd i ord, finns anledning att fråga: Är detta en levande verklighet för de många som säger sig vara kristna? Om Jesus lever och om jag vet att Han lever, då lever Han i mig och jag i honom. Hans liv tar gestalt i mitt liv. Han säger själv: Jag lever. Ni skall också leva. (Joh. 14:19). Vet jag att Han lever. Mitt liv ger svaret.

Hur kan jag då veta att Han lever?

Svaren kan bli många, allt ifrån historiska fakta om den tomma graven, över personliga upplevelser av den Uppståndne till den bibliska sanningen egen överbevisande kraft. Hur kan vi förstå apostlarnas frimodighet inför lidande och död om de inte varit åsyna vittnen till en historisk verklighet? Är inte också det faktum, att kyrkan ännu idag lever, i sig ett bevis för att Kyrkans Herre är uppstånden och ännu verkar, trots alla Hans bekännares svagheter och synder? Det talas ofta om kyrkans svaghet men alltför lite om "hur överväldigande mäktig hans (Guds) kraft bevisar sig.... samma oemotståndliga kraft, som verkade så mäktigt i Kristus, när Han uppväckte honom från de döda". (Ef. 1:19-20) Kyrkan är stark och oöverbärlig i Honom, som är mäktig i det svaga. "Döds rikets portar skall icke bli henne övermäktiga" (Matt. 16:18). Att "min Frälsare lever" idag, det visar sig på olika sätt. Människor kommer till tro. Ordet visar sin kraft att skapa liv. Under sker. Vi hör vad som sker i andra delar av världen. Vi hör om ateisten, som avsåg att skriva en bok för att motbevisa uppståndelsen och som därför måste noga studera Bibeln, vilket fick till följd att han blev övertygad om dess sanning. En bok blev väl skriven, men som ett vittnesbörd om sanningen i ordet: Min Frälsare lever. Nyligen fick jag ett brev från en av mina konfirmander för många år sedan. Hon, nu domare i en sydsvensk tingsrätt, skriver om sin väg till tro: (Jag har fått lov att citera henne) "För egen del fann jag den fasta "klippan" efter att ha arbetat några år som domare. Det slog mig, att evangelierna egentligen är nedtecknade vittnesutsagor. När jag såg på dem så - mot bakgrund av min praktiska erfarenhet - blev jag både skrämmd och glad. De har nämligen en mycket stark prägel av att återge något upplevt, ej något påhittat. De återger samma skeende, låt vara med olika ord. Även inslagen av osannolika samt för beskrivningen av huvudhändelsen onödiga detaljer ökar trovärdigheten (Ett vittne som ljuger, riskerar inte att bli röjd på sidodetaljer). De (lärjungarna) gick avsiktligt i döden för Hans skull. Förklaringen är given. Detta har hänt" (Så långt brevskriverskan) Ordet bevisade sin kraft att vända tvivlet i bekännelsen: Jag vet att Han lever. Alltså.....

Min Frälsare lever - nu och här.

Kvinnorna på påskdagsmorgonen var de första ögonvittnena till den tomma graven. De fick uppdraget att gå ut och vittna om uppståndelsen för apostlarna - inte för världen. Den Uppståndne kallade dem till vittnen inte till förkunnare, präster. Apostlarna fick senare möta den Uppståndne för att såsom ögonvittnen bära budskapet vidare till Judeen och Samarien och till jordens ändar. "Frälsningsarmen" börjar sitt segertåg, som ännu fortsätter och skall fortgå intill den dag, då uppståndelsen blir en verklighet för alla. Intill den dagen är det Hans bekännare som har att vittna om hans uppståndelse. Ett stort ansvar! En härlig uppgift! Jag erinrar om den gamla legenden, hur Jesus, när Han efter utfört verk, återvänder till himlen, får frågan: Hur skall det nu gå med ditt verk på

jorden, när du lämnar den? Jag har lämnat det åt mina lärjungar. Han svarar. De skall ta vid. "Men, säger ängeln," om dessa då sviker? Herren svarar: "Ja, i så fall är allt slut". Det betyder att den Uppståndne inte kommer att sända några änglar att fortsätta hans verk. Det är genom sina bekännare som redskap han fortsätter sitt verk. I dem och genom dem lever Han i sin församling idag. De är inte lämnade åt sig själva, åt sina egna möjligheter och sin egen uppfinningsrikedom. De förfogar över stora resurser: Ordet och Sakramenten, evangeliet om uppståndelsen, den nya födelsens bad och Hans förklarade kropp och blod.

Jag vet att Han lever - hur kommer detta till uttryck?

Att den Uppståndne är centrum i en kristens liv, är självklart. I detta liv i gemenskap med Jesus vill jag gärna se två brännpunkter. Den ena är gemenskapen med Honom i församlingens gudstjänst och andaktsliv. Den andra är gemenskapen med honom i vardagslivet. Egentligen är det två sidor av samma sak. Det ena kan inte ersätta det andra. Visst är det sant att en kristen ute i sin vardag är bara en "vanlig människa" men samtidigt är hon genom sin förankring i Kristus, i församlingen, en högst "egen" människa. Hon är ju Jesu "egen". Egendomligt! Det kristna livet i den Uppståndnes gemenskap "inkarneras" i vardagen. Hur nära är inte Jesus förbunden med en kristens vardag! Hur vardagsnära blir inte Jesus, då Han vid första mötet med lärjungarna efter uppståndelsen, ställer den vardagliga frågan: "Mina barn, har ni något att äta?" (Joh. 21:5) Kristen tro är inte utstuderad religion, inte abstrakta teorier, inte moralisk upprustning. Det är verkligheten själv. Det är att leva livet med Jesus. Mot den bakgrunden blir livet inte förytligt eller förvärldsligt. Tvärtom! Allt som inte sker av tro, det är synd. (Rom. 14:23)

Nej, ett vardagsliv med Jesus, den Uppståndne, blir inte ytligt. Det blir istället helgat. Samtidigt innebär det en förunderlig frihet. Påskbudskapet innebär ett frihetsbudskap. Du är fri i Kristus! Lev livet! Frukta icke! Herren är nära! Följ mig!, säger Herren och lovar: Jag skall leda dem, där de går bedjande fram. (Jer. 31 :9). Den första påsken vräkte bort stenen för graven. Att leva i påsken innebär att hindrande stenar röjes bort idag. Denna frihet är en frihet att följa Jesus, inte en frihet att följa mitt eget själviska jag. Detta senare innebär nämligen inte verklig frihet. "Om Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria". (Joh. 8:36) Denna frihet är frihet från fruktan och ängslan inför egen oduglighet och brist, frihet från tanken på straff. I Kristus har jag ju tillgång till hel och full förlåtelse, i Hans blod. "Så finns ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus". (Ro m. 8 :1).

Hur vinner jag då detta liv och denna frihet?

Frågan leder över till den andra brännpunkten det kristna livet, församlingens gudstjänst- och andaktsliv. En rätt gudstjänst är alltid ett möte med den uppståndne och levande Herren, det må gälla en högtidlig högmässa eller en stilla andakt. Endast så blir det "liv i kyrkan". Jesus lovar: "Var två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem". (Matt. 18:25). Här har vi att hämta kraft för vardagslivet. Gudstjänsten är därför oundgänglig, det självklara och "naturliga". Söndagens gudstjänst får aldrig bli något "extra", ett alternativ för något nödvändigare. Inte var väl Marias handlande något "extra", något utöver det nödvändiga. Det var just det enda nödvändiga.

Om gudstjänsten nu är mötet med den Uppståndne, måste den innebära liv och ge liv och liv i överflöd. Jag har deltagit i gudstjänster som varit nog så "högtidliga", med någon populär präst, en vältrimmad kör, en nog så "riktig" liturgi och t.o.m. en "rätt lära". Det hela har dock framstått för mig som ett skådespel inför en publik eller som något som bara skulle uppföras på ett visst sätt och inom vissa ramar. Visst fick man lyssna till eviga livets ord, men jag säger med de greker, som kommit för att tillbedja i Jerusalem: Vi skulle vilja se Jesus (Joh. 12:21). Om jag vet, att jag på ett påtagligt sätt får möta den Uppståndne i gudstjänsten, då längtar jag dit. Då har jag förväntningar och känner glädje inför gudstjänsten. Vad vill Herren göra idag? Vad vill han ha sagt mig idag? Vilken uppgift har han åt mig? Visst kan Gud tala till en människa och göra ett under med henne, även vid en gudstjänst som är allt annat än vad den borde vara. Dessbättre! "Undrens tid är ej förbi" (Sv.Ps. 40:5). Avgörande är inte heller yttre prakt och rituella former. Avsaknaden av sådant kan i st. ofta understryka in karnationens innebörd. Det som gör en gudstjänst levande är den Levandes påtagliga närvaro. "De hade känt igen Honom, då Han bröt brödet". (Luk. 24:35). I afrikanska och fattiga östeuropeiska församlingar har jag, just mitt i avsaknaden av mycket i det yttre, fått uppleva något av det som uttryckes i ordet: Vi såg Hans härlighet. (Joh. 1:17). Detta följer med ut i vardagens mångahanda. En sådan gudstjänst skänker vad vi behöver ute i vardagen och helgar vardagen till en

gudstjänst.

Därmed är vi tillbaka i vardagen. När gudstjänsten ger liv, blir livet en gudstjänst. Nu öppnas oändliga möjligheter. Från mötet med den Uppståndne strömmar kraft ut i vardagen. Utan detta blir all verksamhet ett slag i luften, också den som utföres i församlingen med fromma förtecken. Å andra sidan kan ingen som mött den Uppståndne dra sig undan. Det är inte längre frågan om vad jag kan och förmår, utan vad Han kan och förmår göra genom mig. Det är inte min sak att välja. Det är Han som har utvalt mig och gett mig befallningen att gå ut med budskapet: "Min Frälsare lever" och "Jag vet att Han lever". Det är nog att jag vet detta.

Den Uppståndne är förutsättningen för vår tro, grunden för vårt hopp och kraftkällan för vår kärlek. Är det så, då vet vi också, att "Vi lever för alltid som Hans". (Sv.Ps. 313:4).

Daniel Nordblom

Frillesås